

SUMARI

Solidaritat: Opció o Acció?

Projectes de Prokarde

Promoció integral. Kitengela - Kènia

Contruim tots junts la fraternitat

Campanya Madrina: Chintalcheru (India)

Experiències de cooperació: Gujerat (India)

PROKARDE

Pedro de Asúa 10 - 01008 Vitoria

Tel. 945 244 150

E-mail: prokarde@euskalnet.net

Solidaritat: Opció o Acció?

Amb el títol d'aquest editorial ens agradaria que tots aquells que llegim habitualment el **butlletí Prokarde** i que per tant som sensibles a l'experiència solidària ens poguéssim plantejar i reflexionar com entenem veritablement la solidaritat.

Creiem que és simplement "fer" quelcom, ja sigui molt o poc, per millorar la vida de qui sabem que ho necessita? O potser entenem que la solidaritat és una opció de vida que ens porta més enllà que un seguit d'accions, millor o pitjor orientades, que responen als nostres valors i a la nostra educació i que involucren la totalitat de la nostra persona?

Jacques Delors, polític francès i president de la Comissió Europea durant els anys 1985-1995, va presidir una Comissió Internacional sobre l'Educació del segle XXI. L'objectiu era reflexionar sobre com l'educació pot preparar les futures generacions per tal de fer front a un món que es troba en un canvi continu, en una constant commoció, i com poden progressar, en aquest mateix món, la pau, la llibertat i la justícia social.

Segons Delors, són quatre els pilars en els quals és necessari sustentar l'educació d'una persona al llarg de tota la seva vida: aprendre a conèixer, aprendre a fer, aprendre a ser i aprendre a conviure.

Aprenem a CONÈIXER perquè hem d'esdevenir capaços de descobrir i comprendre el món que ens envolta.

Aprenem a FER perquè ens cal qualificar-nos professionalment i personalment: només així podrem actuar en el nostre món.

Aprenem a SER perquè ens hem de desenvolupar plenament com a persones, de manera total i integral.

Aprenem a CONVIURE perquè hem de ser capaços d'aprendre a viure junts, de treballar en projectes comuns, de descobrir de manera progressiva l'altre, de ser responsables, ser solidaris.

Només si deixem que tot això es desenvolupi al llarg

de la nostra vida aconseguirem "fer-nos", construir-nos socialment i personalment en plenitud.

Cal descobrir la solidaritat i l'apropament a l'altre no com una acció puntual i concreta sinó com una acció de vida, com una opció de vida: és en el dia a dia que hem de ser crítics i transformadors i constructors del Regne de Déu.

D'aquesta manera ja anem donant resposta a l'interrogant que ens plantejava el títol. Si veritablement optem per la solidaritat, no ens limitarem a un llistat d'accions sinó que serem conscients que:

Optem per viure l'essència de l'evangeli: "tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25,40).

Optem per acompanyar i escollir els més desfavorits, els últims, els menys capacitats.

Optem per fer del nostre món un espai càlid, acollidor, on tothom hi tingui cabuda.

Optem per treballar per la pau, per la interior i la mundial.

Optem per educar els sentits, per obrir-nos als altres. Si no tenim capacitat d'escolta, només ens sentirem a nosaltres mateixos; si no sabem comprendre, no entendrem res ni tindrem la capacitat del diàleg; si no som empàtics, no sabrem posar-nos en el lloc de l'altre.

Optem per viure amb un esperit de denúncia i inconformisme que ens permeti captar les necessitats del món que ens envolta i fer-lo més humà.

Optem per sumar-nos als qui treballen perquè un altre món sigui possible, proposant solucions o alternatives, aportant el nostre granet de sorra per tal d'aconseguir, així, una societat més justa.

Optem per lluitar per la recerca constant de la veritat.

Optem, en definitiva, pel projecte de Jesús de Natzaret: un projecte social, de diàleg, d'escolta, d'apropament, de testimoni, de compromís, de justícia, un projecte d'acció, d'opció per l'altre, d'opció per la solidaritat.

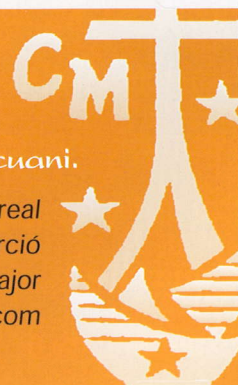
www.cipecar.org • www.carmiseuropa.org • www.carmelmis.org

Carmelites Missioneres.

En Solidaritat amb els més desfavorits de Perú.

Presentes a Arequipa, Bellavista, Chimbote, Cuzco, Lima, Quellouno i Sicuani.

Davant les grans urgències del nostre poble, les C.M. presents a Perú optem per un camí real de Solidaritat que compromet tota les dimensions de la nostra vida, que prioritzi la inserció enmig dels exclosos i els nous pobres, que promogui la dignitat de la persona i generi un major impacte en la transformació de la realitat, i molt especialment, davant les grans catàstrofes com les que estem patint en aquests moments.

Els nostres projectes. El teu projecte.

Els éssers humans tenen fam de pa, però també de tendresa, d'amistat, de felicitat.

EN SOLIDARITAT AMB EL PERÚ

Terratrèmol demolidor. Les imatges i les xifres que ens arriben pels mitjans de comunicació ens sobrepassen i, al mateix temps, són una crida a la solidaritat, a compartir el dolor i l'esperança amb les famílies afectades.

PROKARDE fa prioritària aquesta veu, aquesta situació d'emergència i canalitza el seu ajut econòmic mitjançant les Carmelites Missioneres presents a la ciutat de Lima. Sabem que, durant aquests dies, les germanes estan desbordades oferint tot el que està a l'abast de les seves possibilitats.

A tots aquells que desitgeu afegir-vos a aquest projecte us recordem el número de compte de Prokarde.

Banc Popular 0075 - 0353 - 49 - 0600331631

ELS CLIENTS DE CAIXA NAVARRA COL·LABOREN AMB LA ONG-PROKARDE MITJANÇANT LA INICIATIVA "TU TRIËS:TU DECIDEIXES"

Amb aquest programa CAIXA NAVARRA ofereix als seus inversors la possibilitat de decidir la destinació dels beneficis que generen els seus diners triant, entre vuit grans línies, més de 1000 projectes.

Prokarde s'ha adherit a la iniciativa de Caixa Navarra "Tu tries: Tu decideixes" presentant els següents dos projectes. Mostra el seu agraïment als clients que ja heu optat per ells i encoratja a aquells que encara no coneixeu aquesta iniciativa a recolzar els nostres projectes.

Escolarització de nens orfes i del carrer al Brasil

Línia: Cooperació
Entitat: ASSOCIACIÓ PROKARDE
Població: VITÒRIA
Província: ALAVA
Pressupost: 135,000
Import sol·licitat a clients de CAN 135,000
Núm. projecte: 12017

GUARULHOS, és una zona superpoblada del sud de Sao Paulo (Brasil). Un dels grans problemes és l'abandonament de nens i adolescents sense escolaritzar i, com a conseqüència immediata, delinqüència, droga, malalties, morts prematures, analfabetisme. Des de 1989, les Carmelites Missioneres comencaren la seva tasca humanitària al barri de Taboao, en el poble de GUARULHOS, en col·laboració amb la Parròquia de Santa Cruz. Com els problemes de salut, delinqüència, abandonament es palpaven dolorosament en la població, s'habilitaren locals com a una mena de farmacioles, menjadors per a nens, i s'han anat impartint cursos de formació en perruqueria, forn de pa i d'altres, especialment per a dones, per tal que puguin tenir algun ingrés econòmic alhora de gaudir d'independència econòmica. A tot el Brasil existeix el problema dels Nens del Carrer, que perden les seves passes sense cap destí, sense llar ni escola, exposats a tota mena de carències. Per aquestes raons, creiem que pot ser de gran ajut per al progrés de la població el proporcionar l'escolarització als nens que després seran pares de família, que puguin viure amb dignitat.

Llar d'infants de 0 a 3 anys per a recolzar la família en la inserció laboral.

Línia: Cooperació
Entitat: Carmelites Missioneres - Llar d'infants Las Huelgas
Població: Burgos
Província: BURGOS
Pressupost: 104,800
Import sol·licitat a clientes de CAN 24,000
Núm. projecte: 12210

Volem donar resposta a les necessitats dels menors de 0 a 3 anys i a les seves famílies, per a què aquestes puguin conciliar la seva vida laboral i familiar i, de manera especial, per afavorir l'accés de la dona al món del treball per tal que els nens i nenes puguin ser atesos tot tenint cobertes les seves necessitats primàries, al mateix temps que puguin assolir hàbits d'higiene i les destreses pròpies de la seva edat. Es pretén el desenvolupament integral, treballant les pautes de comportament i les normes de convivència. Es vetlla per suscitar actituds de respecte, participació i col·laboració al mateix temps que es van creant una sèrie d'hàbits d'higiene i horaris. Tot això es desenvolupa amb famílies fonamentalment immigrants, de diverses nacionalitats. En aquest projecte, cal cercar professionals especialitzats ja que enguany la responsabilitat la porten persones de la congregació que desenvolupen aquesta tasca de manera voluntària. Cal donar resposta a la demanda d'aquests nens de diverses nacionalitats.

Promoció integral. Kitengela – Kènia.

A Nairobi capital, les necessitats de la gent estan relativament cobertes, però trobem enormes zones properes, com la Massai, amb carències de tot tipus. Per això, per tal de realitzar la nostra activitat pastoral, vam escollir Kitengela, a uns 30 Km de Nairobi, per tractar-se d'una zona amb poca atenció religiosa i molt escassa assistència sanitària, habitada per famílies joves de tribus diverses que hi arriben tot cercant treball.

Començarem a visitar-los setmanalment per tal d'aprendre la seva cultura i conèixer millor les seves necessitats. Més tard, vam adquirir un terreny on vam establir el centre de la nostra activitat, si bé la nostra tasca s'estén a una àmplia zona.

El projecte està en la coneguda zona Massai, tribu que es distingeix per la seva vida pastoril. El concepte de propietat privada es refereix al bestiar; la terra és propietat de tots. Són nòmades, encara que gradualment es van inserint en els nuclis urbans. L'educació dels joves, les aspiracions professionals i l'estima per la vida sedentària i de desenvolupament van guanyant terreny, encara que molt lentament.

Alguns joves varons ja assisteixen a classes en escoles de primària o secundària. Només el 5% de les dones saben llegir, totes menors de 30 anys. La zona coberta per la nostra missió compta amb 12.000 habitants. Tenen relativament cobertes les necessitats d'educació, però és molt precària l'atenció sanitària. Les condicions de vida de la gent són el primer problema sanitari. Viuen en cases de ferro galvanitzat o en barraques de fang. L'escassetat d'aigua és gairebé total. La població fa fondals en el terreny on recullen l'escassa pluja, que els serveix per a donar de beure als animals. El seu aliment i mitjà d'hidratació més corrent és la llet dels ramats.

Tenint en compte aquesta situació, ens vam centrar en la sanitat i l'educació. A més del centre urbà, fem recorreguts setmanals per la sabana per tal d'atendre a la població Massai dispersa. Les malalties més corrents que trobem són el paludisme i la SIDA. Kenia és un dels països amb més alt índex de SIDA. L'Estat no ofereix cap servei sanitari gratuït i el poble no té possibilitats per costejar-se'l.

Per tal de tirar endavant aquest projecte vam comptar amb la solidaritat de les Carmelites Missioneres d'Espanya que, a més de la col·laboració financera, es preocupen per recollir i enviar les donacions de diners i medicaments que hi arriben procedents de diverses persones, entitats i ONG's.

En el camp educatiu donem prioritat al parvulari per tal d'atendre els nens de les famílies joves del centre industrial, tot facilitant el treball dels seus pares.

Una altra de les activitats que volem impulsar és el projecte de promoció de la dona; actualment tenen ja un edifici realitzat amb l'ajut d'Irlanda. La programació i el treball ha estat molt ben acollit per les autoritats civils i religioses i sobretot pel poble.

**Jo cerco una Església nova,
lloc de joia i festa:
que visqui en comunió
amb el Crist el seu cap, en un únic amor.
Jo cerco una Església pobra
que estigui al servei de l'home
que renti els nostres peus
i que en l'amor fratern sigui sencera la seva llei.**

Contruïm tots junts la fraternitat. Siguem pedres vives de la gran ciutat.

UNA ESGLÉSIA NOVA ESTÀ SORGINT

El projecte de la V Conferència dels bisbes d'Amèrica Llatina, reunits a Aparecida (Brasil) el passat mes de juny, és ambiciós. Es tracta d'una inversió radical del sistema eclesial perquè tot sigui orientat a la missió.

Fer que tota l'Església sigui missionera és una tasca enorme que exigeix un canvi de mentalitat i un canvi de comportament. La missió serà prioritat. Per això, serà necessari canviar la formació sacerdotal, i els religiosos hauran de tornar a la seva vocació original i deixar de ser administradors de parròquies i obres.

Temes més significatius del document final.

En primer lloc hem de destacar la tria del tema general de tota la Conferència: **La missió**. La continuïtat amb Medellín i Puebla, que es manifesta més que res en dos temes fonamentals: l'opció pels pobres i les Comunitats Eclesials de Base.

La Conferència d'Aparecida renova l'opció pels pobres. El text és insistent: "Assumint amb nova força aquesta **opció pels pobres**". Opció aquesta que havia perdut urgència en la pastoral de l'Església. A més, el text reconeix que els pobres són subjectes d'evangelització i de promoció humana. El text arriba al punt d'utilitzar dues vegades la paraula "alliberament", prohibida en aquests darrers anys.

El Document final parla explícitament de les Comunitats Eclesials de Base. El text anomena tots els fruits positius de les **Comunitats eclesials de Base**, reconeixent que varen ser elles el senyal de l'opció pels pobres.

Els millors capítols del Document són els capítols sobre la Missió, és on trobem les afirmacions més fortes:

"L'Església necessita una forta commoció que l'impedeixi instal·lar-se en la comoditat, en l'estancament i en la tebiesa, marginant els pobres del Continent".

"La conversió pastoral de les nostres comunitats exigeix que es passi d'una pastoral de simple conservació a una pastoral decididament missionera".

"La pastoral de l'Església no pot prescindir del context històric".

El canvi ha d'afectar totes les institucions de l'Església. Comença amb la reforma de la parròquia. És bo que la Conferència faci esment del mal funcionament de la parròquia com a institució inadequada per als nostres temps d'urbanització creixent i secularització.

Es reafirma i reforça la pastoral social. El Document enumera les noves categories de pobres que han sorgit o s'han desenvolupat en els darrers anys.

Finalment el Document assumeix desafiaments contemporanis: l'ecologia i els problemes del Medi Ambient, i la pastoral urbana. El programa de pastoral urbana és molt complet i defineix tasques que exigiran la col·laboració de milions de persones formades. L'Església catòlica té encara estructures rurals i mentalitat rural. Avui en dia, la immensa majoria dels ciutadans viuen al marge de l'Església i només s'adreça a ella en el moment del naixement o de la mort, o s'encomana als Sants en els moments de malalties.

La Conferència d'Aparecida constitueix un esdeveniment imprevist. Va néixer una nova consciència. Els bisbes recolliren les aspiracions de la minoria més sensible als signes dels temps. El Document final constitueix un motiu de renovada esperança i ofereix orientacions ben definides.

UNA ESCLETXA D'ESCÀNDOL

Camilo Macisse ocd (revista V.N)

Hi ha vegades en què hom torna a prendre consciència de la gravetat dels problemes que afecten seriosament el nostre món, com és el de la creixent escletxa entre els països rics i els pobres. Aquests darrers viuen en situacions de marginació i misèria d'autèntic escàndol. En un viatge aeri pels Estats Units, mentre fullejava una revista que ofereix gran varietat de productes per Internet, vaig poder copsar les contradiccions antievangèliques de les societats de consum. D'entre els centenars de productes que oferia la revista, em va impressionar més que d'altres un producte per a gats. Es tractava d'un aparell automàtic perquè el gat pogués beure. A la seva descripció es remarcava que havia estat dissenyat per un veterinari amb la col·laboració d'un expert en comportament animal. L'aparell feia circular l'aigua i, d'aquesta manera, animava al gat a tenir la justa hidratació i ajudava a reduir els riscos d'infecció urinària i de malalties del ronyó. Un filtre remou les partícules grans, i un altre de tres capes treu les petites impureses.

Immediatament vaig pensar en la situació de milions de persones al món, en algunes regions que he pogut conèixer directament, que moren per falta d'aliments, d'aigua potable, de medicines, d'un mínim de condicions higièniques. Això veritablement clama al cel. És preciós que es denunciï profèticament l'absurd de societats on la dignitat humana és trepitjada, mentre els animals porten una vida millor i són objecte de cures i fins i tot de medicina preventiva. El document d'Aparecida ha recordat als deixebles i missioners del Crist que la fidelitat a l'evangeli "exigeix proclamar en tots els àmbigs públics i privats del món d'avui la veritat de l'ésser humà i la dignitat de tota persona humana".

Educar un poble és treure'l de la foscor i obrir-li horitzons de llum

CHINTALCHERU - INDIA: La llum alliberadora de l'educació.

Chintalcheru és un poble situat enmig d'unes terres rocoses a 75 Km. de l'ara famosa ciutat de Hyderabad, capital de l'estat d'Andhra Pradesh. L'entorn de Chintalcheru, encara que no dista molt de la ciutat, passa gairebé desapercebut i al marge de tot avanç cultural, però des de fa uns anys està començant a ressorgir.

Què és el que està succeint a Chintalcheru? Sembla que una Fada bona l'hagi tocat amb la seva vareta màgica. Aquesta Fada es diu EDUCACIÓ-ESCOLARITZACIÓ: una brisa càlida d'educació humana està envoltant la població, tant postergada fins ara, i les generacions naixents poden respirar l'oxigen alliberador de l'ensenyament, i això es tradueix automàticament en promoció humana i social.

Fa 30 anys la soferta població de Chintalcheru i els seus pobles limítrofs semblaven condemnats a viure en la ignorància i negligència social. La població d'aquesta zona, totalment immersa en conrear unes terres altament estèrils, es compon de tres grups socials:

Els terratinents, considerats de casta alta, que són un 30 % de la població.

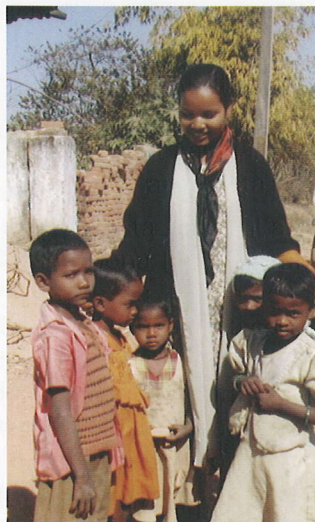
Els Dalit (sense casta social), gent sense terra, servidors dels terratinents, que formen un 40% de la població.

Els Lambaras, tribus aborígens, ètnies seminòmades, que constitueixen un 30 de la població.

El percentatge d'alfabetització d'aquestes gents no superava el 10%; entre les dones es reduïa a un 3%, mentre que els grups de tribu Lambara eren totalment analfabets.

Quan les Carmelites Missioneres van arribar a Chintalcheru el 1979, un sistema rígid de castes era la norma de relacions interpersonals: les famílies que posseïen terres oprimien i manipulaven la vida dels "sense-terra" perquè el posseir un tros de terra era l'únic títol de superioritat sobre la resta.

Aquestes famílies necessitaven urgentment una assistència sanitària, però nosaltres sabem que l'arrel profunda de tota aquesta misèria era la ignorància en què vivien. Amb el dispensari ambulant recurrent els pobles alleugerint les malalties, vam organitzar una campanya de conscienciació i educació no sistematitzada-alfabetització.

El 1980 s'establia un petit internat, molt precari, per tal de donar acollida a nens i nenes les famílies dels quals optaven per una educació sistematitzada.

Aquest internat té com a objectiu apropar a l'escola els nens i nenes que rampinyen pels carrerons dels poblats i propiciar que aquella funcioni. El fet de seleccionar els nens i nenes que han de ser admesos dóna prioritat als de condició menys privilegiada, als fills de les famílies Lambaras. La capacitat d'aquest internat és de 150 nens i nenes; avui es requereix una ampliació que dupliqui aquesta capacitat.

Després de trenta anys de la nostra presència a Chintalcheru, ha sorgit ja la necessitat d'establir una escola que pugui continuar l'educació d'aquests nens i nenes. El recolzament econòmic dels organismes de col·laboració internacional del govern Balear ha fet possible l'edificació d'una escola digna de la seva funció educativa, on els nens i nenes reben ara una educació acurada.

Hem de seguir ampliant l'edifici, preocupar-nos del material escolar, del pagament de les mensualitats dels mestres i personal educatiu, així com de l'aliment i vestit, complementari a tot allò que els pares no poden arribar.

La llum alliberadora de l'educació va despertant en famílies marginades la convicció que l'educació és la porta per trobar la dignitat que jeu en el cor humà i un camí cap al benestar creixent.

Campanya Madrina.

Pots ajudar en l'alimentació i promoció d'aquestes nenes i joves col·laborant amb la Campanya Madrina.

(90€ l'any, 8€ al mes o el que la generositat de cadascú permeti)

Per a l'Índia: Banco Popular Cta. 0075-0353-48-0600392583

Per a la resta de països: Banco Popular Cta. 0075-0353-49-0600331631

En el seu ésser profund és on l'home troba resposta a les preguntes bàsiques i definitives que l'acorralen.

... sense adornar-me, vaig obrir els ulls i vaig veure que estava envoltada de colors extraordinaris... tot era un mosaic de sons, olors a espècies, encens, menjar..., somriures, abraçades, música, alegria i mil i una cosa més... No hi havia cap mena de dubte: era a l'Índia. Concretament em trobava a Umapada, en una Comunitat de les germanes Carmelites Missioneres, a la regió del Gujerat. Sí, em vaig pessigar i era veritat... Així que encara vaig obrir més els ulls i em vaig alçar preparada per tocar amb les meves mans, sentir i viure tot allò que tingués al meu voltant.

El cert és que durant un mes vaig ser testimoni i, fins i tot, vaig ser partícip de la tasca socio-sanitària que les Carmelites Missioneres desenvolupen en una de les zones més desfavorides de la regió: el Sud del Gujerat, on viuen els Adivasis (els aborígens), que juntament amb els descastats són les classes socials més desfavorides, i precisament són ells a qui les germanes els proporcionen una educació, escolarització, internats i atenció sanitària. Allà cada dia és una aventura, un viatge a una altra realitat, un nou descobriment, una barreja de sensacions i impressions desconegudes. L'únic impediment és l'idioma: el gujerati, Així que vaig aprendre algunes paraules; però sens dubte el millor llenguatge és el no parlat... el dels gestos, les mirades, les mans, el somriure... L'Índia és un altre món, una altra dimensió -molt interessant- que t'atrau i et crida

a conèixer més d'aquesta realitat tan màgica i misteriosa ... que amaga molts secrets...

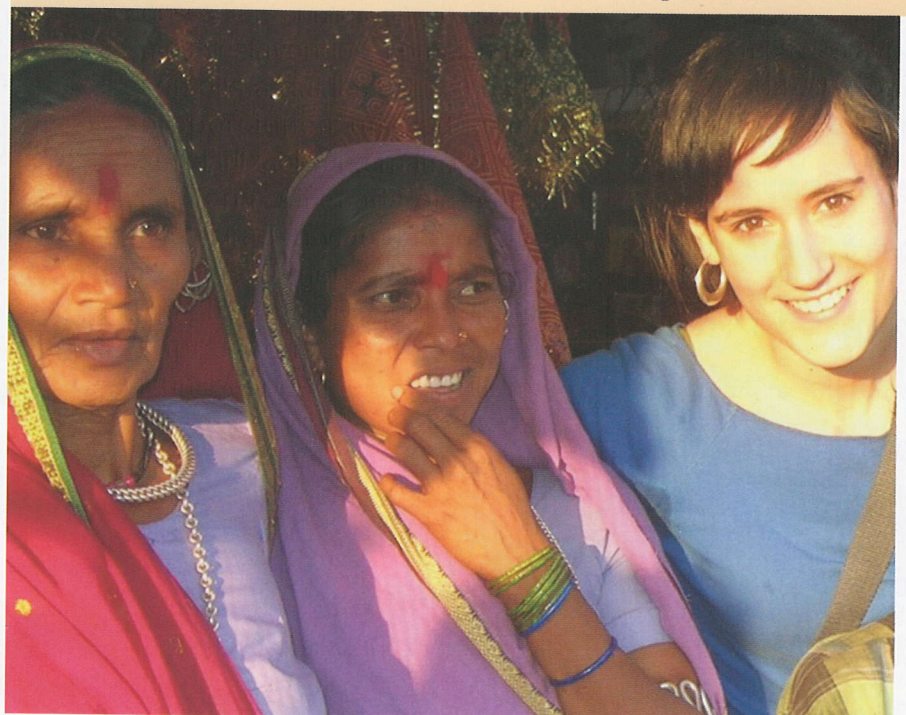
No gens menys interessant va ser la tasca mèdica, amb tota mena de malalties tropicals, així com la tasca social, amb diferents programes de conscienciació i xerrades a les dones de les comunitats sobre la SIDA, el seu paper a casa, la higiene ... I d'altres projectes que també vaig visitar i amb els quals col·laboren d'altres ONG's: abastir de gas a partir de la fermentació dels fems dels búfals, la construcció de pous per al rec dels camps... Era genial arribar a les comunitats i ser rebuts pels adivasis, que ens mostraven els seus conreus, com els funcionava el gas a les seves modestes cases de tova i bambú... i finalment ens oferien quedar-nos a dinar (evidentment, asseguts amb el plat sobre els genolls i essent les mans els nostres únics coberts).

Impressionant, sense paraules. Gent meravellosa, humil, sincera, espontània, intel·ligent, oberta, generosa, disposada a aprendre i treballar ... gent que amb un somriure ja ho diu tot ... Hem d'aprendre tant...

Així que vaig tornar a despertar ... i em vaig adonar que novament estava envoltada de la meua rutina, de la meua vida occidental ... i, sense voler, un núvol de records estava envaint la meua ment.. El riure innocent dels nens, la mirada dels ancians adivasis, l'esperit lluitador i valent de les Carmelites Missioneres ... Ara tenia noms i històries reals al meu cap i al meu cor... I encara que no sé on despertaré demà, estic segura que m'acompanyaran la resta de la meua vida en aquest meravellós viatge que és la vida.

Alba Martínez Ortiz

Metgessa Voluntària a Umapada, ÍNDIA

Voldriem...

Com és llavors que no fem?

El món no és massa maco.

Els éssers humans tenen fam de pa,
Però també de tendresa, d'amistat, de felicitat.
Molts moren per falta de raons per viure.

No és ni l'or ni la plata el que esperen de nosaltres.
El que volen és que els hi diguem qui són,
d'on venen, per a què venen i cap a on van.
Volen sentir de nosaltres que la seva vida és útil
i que val la pena ser viscuda.

Voldríem dir a qualsevol persona, al paralític,
al coix, al ferit: comença a viure,
comença a créixer, comença a esperar...
Camina, salta! Pots dansar ple de goig!

Voldríem tornar la força a les mans cansades.
Voldríem lluitar al costat de tots els homes i les dones
Per a que aquest món es transformi en un jardí
I que a la terra es pugui veure la tendresa de Déu.

Voldríem... Com és llavors que no fem?

Tenim por ... por a lluitar, por a lliurar-nos,
por a malbaratar-nos...

Voldríem... Voldríem...

I com és que no ho fem, doncs!!

PROKARDÉ

ONG per a la solidaritat
i el desenvolupament
Carmelites Missioneres